

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. B.**, st. přísl. Guinea,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, Praha 9,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2019, č. j. KRPA-52517-18/ČJ-2019-000022-MIG,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že správní orgán nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nezletilého cizince bez doprovodu lze zajistit pouze za podmínek stanovených

v § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkazuje na důvodovou zprávu k novelizaci zákona o azylu ohledně konkrétního postupu při realizaci zkoušek věku žalobce. Rovněž poukazuje na stanovisko doc. XX z Fakultní nemocnice v Motole, v němž je mj. uvedeno, že metoda TW3, jež bývá u zkoušek věku užívána, je vysoce exaktní metodou pro určení biologického věku, nikoliv kalendářního. V případě určování věku touto metodou je třeba počítat s odchylkou ± 2 hodnoty kalendářního věku oproti věku kostnímu. Žalobci byly provedeny zkoušky věku v Nemocnici Na Bulovce, kde vyšetřující lékař dospěl k závěru, že se dle kostního věku jedná o cizince staršího 18 let. Pokud by lékař vzal v potaz závěry doc. XX, musel by zohlednit možnou odchylku věku kalendářního od věku kostního, tedy ± 2 roky. Žalobce uvádí jako svůj věk 17 let a tento je tak v rozmezí, které uvádí doc. XX. Na základě uvedeného vyšetření tak nelze dojít k závěru, že žalobce uvedl nepravé datum rozhodnutí a je osobou starší 18 let. S ohledem na přiloženou zprávu by tak mělo být postupováno podle principu v pochybnostech ve prospěch nezletilého, tj. na žalobce by mělo být nahlíženo jako na nezletilou osobu. Žalobce měl být jako nezletilý umístěn do péče specializovaného zařízení pro děti cizince, nikoliv zajištěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že před příjezdem do České republiky pobýval na území Itálie, Švýcarska a Německa, kde uváděl shodné datum narození a byl umístěn ve středisku pro nezletilé cizince. I v případě, že by správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o zletilého cizince, nebyly naplněny důvody pro jeho zajištění. Správní orgán totiž nesprávně a nedostatečně zhodnotil pojem vážného nebezpečí útěku. Tvrzení, že žalobce nespolupracuje se správním orgánem, se nezakládá na pravdě, neboť žalobce se dostavil dobrovolně na policii, aby požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce mohl být ubytován v k tomu určených zařízeních (např. přijímací středisko v Zastávce u Brna). Žalovaný měl přistoupit k mírnějším opatřením, než je zajištění cizince. S ohledem na nepřezkoumatelnost, resp. věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobce navrhnul, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že byly splněny podmínky pro zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Možnost uložení zvláštního opatření byla nemožná i neúčelná, neboť pro uložení mírnějších opatření musí existovat absence důvodné obavy, že by se žalobce vyhýbal předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21). Žalovaný v daném případě jednal v duchu společné azylové politiky Evropské unie. K námitce nezjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, zejm. ohledně věku žalobce, uvedl žalovaný, že v době vydání napadeného rozhodnutí nic nenasvědčovalo skutečnosti, že by se jednalo o nezletilého cizince bez doprovodu. Před podáním vysvětlení žalobce byla kontaktována pracovnice sociálně právní ochrany dětí pro Prahu 11, která uvedla, že nepožaduje přítomnost při sepsání protokolu o podání vysvětlení. Následně byl žalobce vyšetřen v Nemocnici Na Bulovce a lékařem bylo konstatováno, že se jedná o cizince staršího 18 let. Správní orgán tak vycházel zejména z lékařské zprávy. Žalovaný dále posoudil možné překážky v předání žalobce do Spolkové republiky Německo, a shledal tak, že podmínky zajištění podle § 129 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizinců jsou naplněny. Žalovaný rovněž zmínil, že vydání rozhodnutí o zajištění je prvotním úkonem v řízení, kdy správní orgán je povinen v krátké časové tísni obstarat dostatek důkazů k tomu, aby došlo právě k naplnění podmínek pro zajištění. V případě žalobce však žalovaný učinil veškerá možná šetření ke zjištění skutečného věku žalobce. Žalobce byl vyšetřen na odborném pracovišti a z lékařské zprávy jasně vyplynulo, že žalobce je starší 18 let. V době vydání napadeného rozhodnutí tak nic nenásvědčovalo tomu, že by se jednalo o nezletilou osobu. Žalovaný jasně a zřetelně uvedl důvody, které ho vedly k zajištění žalobce, a sice na straně 5 a 6 rozhodnutí uvedl kritéria, která spatřuje v existenci vážného nebezpečí útěku. Ze žalobcova jednání je zjevný úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění. Žalobce sám uvedl, že byl nejprve umístěn do zařízení v Itálii, z něhož utekl do Švýcarska, následně do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu a nyní do České republiky. Z jednání žalobce je tak zřejmé, že se lze důvodně domnívat, že nebude respektovat návrat do příslušného státu. Ohledně možnosti uložení zvláštních opatření žalovaný uvedl, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce existuje důvodná obava, že se dobrovolně nevrátí do státu, který je příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že nemá žádné finanční prostředky a adresu na území České republiky rovněž nemá. Dostavování se ke správnímu orgánu shledal žalovaný nemožným a neúčelným.

4. Při jednání dne 27.2.2019 zástupkyně žalobce uvedla, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl německými orgány považován za nezletilého, jestliže výpis z informačního systému CIS obsahuje výstrahu nezletilého, žalobce tak měl být po dobu řízení o zajištění umístěn v zařízení pro mladistvé. Dále předložila seznam poskytovatelů zdravotnických služeb, se kterými uzavřelo ministerstvo vnitra smlouvu o provádění stanovení kostního věku metodou TW3 a které jsou dle vyjádření VZP oprávněny provádět antropometrická vyšetření pro potřeby identifikace věku. Ze seznamu tak vyplývá, že v rámci Nemocnice Na Bulovce je tímto pověřeno ortopedické oddělení – lůžková část, nikoli pediatrie. Dále předložila lékařské zprávy kliniky zobrazovacích metod, ze kterých vyplývá odlišnost odchylky určení kostního a kalendářního věku prostřednictvím GP nebo TW3, přičemž z podkladu rozhodnutí (ambulantní zpráva Nemocnice Na Bulovce) není zřejmé, jakou metodou byl určen kostní věk žalobce. Žalovaný uvedl, že správní orgán není odborně způsobilý přezkoumat závěry lékaře, přičemž jeho úvaha o věku žalobce nebyla dána pouze ambulantní zprávou ale i tělesnou konstitucí žalobce. Lékař nestanovil věk pouze na základě vývoje kostí, ale i dalších znaků. Zpráva lékaře tak nebyla jediným podkladem, jak uvedeno v odůvodnění. Žalobce nebyl německými orgány považován za nezletilého, což vyplývá ze zprávy BAFM.
5. Při jednání dne 28.2.2019 byl proveden výslech žalobce, v souladu s § 40 o.s.ř. byl proveden i obrazový záznam části jednání. Žalovaný poukázal na rozpor tvrzení žalobce ohledně ukončení ročníku školy (při jednání uvedl ukončení 5. třídy, dle protokolu o podání vysvětlení 6. třída) a poukázal na nejistotu žalobce při určení časové specifikace začátku školní docházky a hraní fotbalu. Dále žalovaný uvedl, že informační systémy nejsou zcela propojené, systém CIS zobrazí pouze pohřešovaného nezletilého, kde nebyla shoda z důvodu jiného dne narození, systém údaj zobrazil pouze z důvodu shody jména. Informační systém EUODAC zobrazí cizince, u nichž došlo k sejmutí otisků prstů, díky čemuž došlo k identifikaci žalobce.
6. Ve věci již zdejší soud rozhodl rozsudkem č.j. 16 A 9/2019 – 54, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil, avšak Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozsudkem č. j. 7 Azs 87/2019 – 22 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud uvedl závazný právní názor ohledně zletilosti žalobce za skutkového stavu zjištěného ke dni vyhlášení rozsudku Městského soudu v Praze, jímž je Městský soud v Praze dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud uvedl, že „Dle zprávy BAMF žalobce vystupuje pod třemi identitami lišícími se roky narození (data narození [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]). Ze zprávy BAMF je přitom zřejmé, že žalobce je evidován s datem narození [REDACTED], které je považováno za rozhodné, a zbylá data narození jsou uvedena u alternativních informací vedených jako „alias“ tedy ve smyslu „známý též jako“ či pod „falešnými údaji“ nebo „pseudonymem“. Zpráva BAMF tak nevzbuzuje žádné pochybnosti v tom, jaké datum je možné považovat za rozhodné ([REDACTED]). Naopak doplňuje důkazy shromážděné v rámci správního řízení a rozhodným způsobem činí tvrzení žalobce týkající se jeho skutečného věku nevěrohodným.“

7. Žalobce reagoval na závěry Nejvyššího správního soudu a předložil další důkazy :
8. Lékařskou zprávu kliniky zobrazovacích metod FN Motol ze dne 28.3.2019, dle které je kostní věk žalobce 16,48 let (metoda určení kostního věku TW3) a 18,76 let (metoda určení kostního věku TW3). V zařízení pro děti - cizince byl se žalobcem proveden psychologický pohovor odborníky na dětskou psychologii, kteří určili, že nelze vyloučit, že žalobce je nezletilý, kdy jeho fyzický i mentální věk odpovídá jeho uváděnému chronologickému nezletilému věku, kvalifikovaný psychologický odhad věku žalobce se pohybuje v rozpětí 17-19 let.
9. Žalobce má nadále za to, že je nutné na něj pohlížet jako na osobu nezletilou, přestože jeho věrohodnost byla oslabena uváděním různých dat narození, přičemž nelze vyloučit, že v Německu došlo k nedorozumění při tlumočení nebo na základě toho, že vypadá starší v důsledku prožití traumatických událostí. Dle žalobce je rozhodné, zda žalovaný byl oprávněn zajistit cizince na základě informací, které měl k dispozici v době rozhodování o zajištění. Lékařská zpráva byla jediným důkazem v řízení a bylo vyhodnoceno, že nebyla dostatečně průkazná. Správní orgán tudíž v případě pochybností o věku měl cizince zajistit do zařízení v Bělé - Jezové a provést další zkoušky – například psychologický pohovor, který následně potvrdil jeho nezletilost. Shodně uvedl Nejvyšší správní soud „Obecně lze pak konstatovat, že v obdobné situaci měl správní orgán zvolit postup podle § 129 odst. 5 druhé věty zákona o pobytu cizinců“.
10. Dle Nejvyššího správního soudu „Pro posouzení věci je totiž podstatné, zda žalobce v době vydání rozhodnutí byl či nebyl zletilý. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 - 28, ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval. Jakkoliv byla zpráva BAMF vydána až po zajištění žalobce, zachycuje skutečnosti, které nastaly před tímto datem, neboť obsahuje údaje k totožnosti žalobce, které on sám před svým příchodem do České republiky uváděl německým orgánům (i Nejvyšší správní soud shledává účelovým tvrzení žalobce, že datum jeho narození určili sami němečtí policisté s ohledem na jazykovou bariéru).“ Tímto Nejvyšší správní soud závazně rozhodl o žalobní námitce vázanosti skutkového stavu ke dni žalobou napadeného rozhodnutí na základě podkladů, které měl tehdy žalovaný k dispozici, proto danou námitku, která je přípustným rozšířením žalobního bodu o neprokázání zletilosti žalobce, nelze považovat za důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. K odkazu žalobce na bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu lze konstatovat toliko, že rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen pro vadu spočívající v nesprávném posouzení věku žalobce v důsledku nesprávného posouzení účinků zprávy BAMF na věrohodnost tvrzení žalobce o jeho nezletilosti. Pokud by se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze o tom, že skutkový stav v době rozhodování žalovaného neposkytl dostatečnou oporu pro zajištění žalobce jako zletilé osoby a následně zajištěný podklad není způsobitý odstranit takovou vadu bez ohledu na jeho obsah, absentovaly by důvody pro zrušení rozsudku. Nehledě k závaznému pokynu, dle kterého *„Městský soud tedy bude vycházet z toho, že tvrzení žalobce o jeho věku se stala na základě provedeného dokazování nevěrohodnými a v souladu s rozsudkem č. j. 2 Azs 38/2017 - 28 poskytne žalobci prostor pro doložení jeho tvrzení o nezletilosti. Nepředloží-li žalobce žádné další důkazy, či neshledá-li městský soud tyto důkazy dostačujícími pro revizi závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, posoudí žalobní námitku týkající se nezletilosti žalobce jako nedůvodnou a následně přezkoumá důvodnost zbývajících žalobních námitek.“*
12. Závěry psychologů nevyjasňující skutkový stav – věk žalobce, nevylučují nezletilost, ale ani zletilost. Nové zjištění kostního věku nepřineslo nějaký průlom v určení věku, jestliže nadále trvá žalobou namítaná odchylka určení věku 2 let. Jak již soud uvedl v předchozím rozsudku, určení zletilosti cizince v období hraničního věku je v zásadě nemožné. Jakákoliv metoda vždy bude dána mírou pravděpodobnosti a tudíž ustanovení § 129 odst. 5 druhé věty zákona o pobytu cizinců může být obecně jediným řešením v takové bezvýchodné situaci. Nikoli však v posuzované věci. Provedená odborná zjištění nevyvrátila, ale ani nepotvrdila závěr žalovaného o zletilosti žalobce, a proto není zpochybněn závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že tvrzení žalobce o různých datech narození během jeho pobytu v Evropě zakládá natolik silnou pochybnost o jeho věrohodnosti, že je tím dána i nevěrohodnost jím tvrzeného věku, a je třeba na něj hledět jako na zletilého. Městský soud v Praze má za to, že závěry nového zjištění kostního věku a psychologického pohovoru nepostačují k revizi závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o jeho věku, proto jej soud shodně se žalovaným považuje za zletilého. Jakkoli nelze nikdy vyloučit nedorozumění pro jazykovou bariéru, opakované nedorozumění pouze v rozsahu odlišného roku narození, oproti identickému dni a měsíci narození, vyloučit lze. Zejména pokud žalobce hovoří plynule francouzsky a ze soudního jednání ani z psychologického vyšetření nevyplynulo nedostatečná schopnost orientace a vzdělání. Naopak stupňovité navyšování roku narození odpovídá účelové snaze zachovat si výhodnějšího postavení nezletilého žadatele o azyl. Byly tak naplněny formální předpoklady zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jakžto zletilého cizince bez pobytového oprávnění. V souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu i obsahem žaloby soud dále posoudil, zda byly naplněny i další předpoklady pro zajištění žalobce a to *„vážné nebezpečí útěku cizince a přiměřenost zajištění.“*
13. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
14. V čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“*
15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným*

členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“.

16. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
17. Žalobce byl zajištěn podle § 129 odst. 1, 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Spolkové země Německo, kde požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť existovalo vážné nebezpečí útěku.
18. Ochrana osobní svobody zaujímá v katalogu základních lidských práv místo z nejvýznamnějších, a je mimořádně důležité, aby splnění všech zákonem stanovených podmínek pro omezení tohoto práva bylo zvláště uvážlivě zkoumáno, a možnosti jejich uplatnění byly vykládány restriktivně. Přitom je třeba respektovat i závazky, které pro Českou republiku v této oblasti plynou z mezinárodního práva (čl. 1 odst. 2 Ústavy). Judikatura ESLP uznává nepopíratelné a suverénní právo států kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (rozsudek ve věci Amuur proti Francii ze dne 25. 6. 1996, stížnost č. 19776/92, § 41). Dokumenty OSN, Rady Evropy i Evropské unie připouštějí zbavení osobní svobody v imigračním kontextu. Podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále také "Pakt") je imigrační detence akceptovatelným prostředkem státu ve vztahu k cizincům neoprávněně pobývajícím na jeho území, zejména hrozí-li nebezpečí útěku cizince nebo jeho nedostatečná spolupráce (rozhodnutí Výboru OSN pro lidská práva ze dne 18. 7. 2011 ve věci Stefan Lars Nystrom proti Austrálii, stížnost č. 1557/2007, bod 7.3). Podle Úmluvy je detence cizinců jako nástroj regulace státu v oblasti imigrační politiky, za předpokladu naplnění požadavků na ochranu lidských práv, přípustnou výjimkou z práva na osobní svobodu (Amuur proti Francii, cit. výše, § 41, či rozsudek velkého senátu ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, § 73).
19. Pakt zároveň vyžaduje, aby bylo zbavení osobní svobody v rámci kontroly imigrace nezbytné a přiměřené ve světle konkrétních okolností. Na princip nezbytnosti a proporcionality klade důraz i Listina základních práv Evropské unie, dle jejíhož čl. 52 mohou být omezení práv uznaných listinou zavedena při dodržení zásady proporcionality pouze tehdy, pokud jsou nezbytná. I podle znění nařízení Dublin III je v případě cizinců přemísťovaných do členského státu Evropské unie, jenž je příslušný k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu, případné zbavení svobody nutno podrobit principům proporcionality a vyloučit nejdříve užití jiných, mírnějších donucovacích opatření.
20. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta

druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51).

21. Cizince lze za účelem předání zajistit podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jestliže existuje vážné nebezpečí útěku. Předmětné ustanovení ve druhé a třetí větě definuje pojem vážného nebezpečí útěku demonstrativním výčtem. Jednou z okolností, s níž lze spojit vážné nebezpečí útěku, je neoprávněný pobyt cizince. V daném případě není spor o to, že pobyt žalobce na území České republiky byl neoprávněný. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud se cizinec *vyhnul již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Žalobce vstoupil na území členských států EU v Itálii, kde uprchl ze zařízení pro cizince do Švýcarska, následně do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu, zde však nesetrvál do skončení řízení o jeho žádosti a vstoupil na území České republiky. Z jednání žalobce je zřejmé, že institut mezinárodní ochrany vnímá velice široce, aniž by respektoval také povinnosti z toho plynoucí, zde povinnost se zdržovat v zemi podání žádosti o azyl. Ke dni vydání rozhodnutí žalovaného tak byla přítomna důvodná obava, že žalobce neposkytne součinnost k návratu do Německa, jelikož danou zemi opustil shodně jako Itálii, neboť tam nebyl spokojen. Tudíž by jeho návrat do Německa nekonvenoval s jeho záměry, což dosud žalobce vždy řešil vycestováním. Jednání žalobce lze označit jako „azylovou turistiku“, která je v rozporu s principy azylového práva, neboť je zneužitím nejen azylové práva jako takového, ale i volného pohybu osob v shengenském prostoru.
22. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu předání do jiného státu. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon předání do jiného státu mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.
23. Umístění žalobce v jakémkoliv jiném ubytovacím zařízení s volným pohybem mimo zařízení by nezabránilo tomu, aby žalobce pokračoval ve svém exitovém počínání, jakmile by měl být realizován jeho návrat do Německa. Žalobce se nedostavil k policii za účelem návratu do Německa, jestliže takto učinil obratem po vycestování z Německa, nýbrž výhradně z důvodu zajištění životních potřeb pro nezł. cizince. Dobrovolnému dostavení žalobce k policii nelze přisuzovat jakékoliv předpoklady pro přijetí zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jak výše uvedeno, cizinec, který zneužívá systém azylového práva k volnému pobytu na území členských států EU, bude obvykle naplňovat předpoklady pro jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce neměl k České republice žádné pobytové ani rodinné vazby, nebyla tak dána garance, že poskytne součinnost k vycestování zpět do Německa, proto jeho zajištění bylo nezbytné a zároveň přiměřené, aby mohlo dojít k jeho předání žalobce do Německa.
24. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl pro nedůvodnost žalobních bodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 11. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.